

— Онова, което ще доде нѣма да зависи отъ насъ. Малки сме за да направляваме сѣдбинитѣ си. Ето кждѣ е нещастieto ни.

Настана мълчание.

Луната се издигна надъ тъмнитѣ сѣнки въ градината и Койка изплѣска съ ржце.

— Каква хубава луна! — извика тя и стана. Да идемъ да се разходимъ изъ градината! Нали Бояне!

— Щомъ искате! — отвърна той.

— Ако не си уморенъ — умолително продума Койка.

Боянъ Андреевъ стана: — никаква умора! При такава луна!

— Ако не си уморенъ Бояне, добре! Нощта е чудесна. Градината е широка . . . Приятно е. Поразходете се. Ние ще ви почакаме тукъ . . . Ние старитѣ сме си взели пая.

— А, безъ васъ! — се обади Андреевъ.

— Не, ние ще останемъ тукъ. Само едно искаме отъ васъ: тамъ подъ габаритѣ ще ни изпѣете нѣкоя хубава пѣсень, та да ви послушаеме.

— Добре, добре! се смѣеше Койка.

И младитѣ слѣзоха въ градината.

* * *

Ратакинята, пѣргава балканджийка, съ спретнатъ сукманъ, взе да прибира софрата, а Габара и сестра му си приближиха столоветѣ до търпозана, облѣгнаха се и мълчеливо се загледаха о изплувалата надъ заспалото село луна.

Лелята мислѣше какво да пригответи утре за госта и надали виждаше колко хубава е луната тази нощъ. А побѣлѣлиятъ Петъръ Габара, гологлавъ, спрѣлъ погледъ о луната, се луташе по извикани спомени отъ разговора съ Боянъ Андреевъ.

. . . — Щастливи сж младитѣ, сестро, щастливи!